

MOLLA HÜSEYİN

BASIMI YAPILAN ŞEKLİ
14.01.1999

Molla Hüseyin

Yazan
Lowell Johnson

Çeviren
Sevil Onat

MOLLA HÜSEYİN

ISBN – 975 – 6853 –00 –X
BAHA BASIM FDAĞITIM SAN. VE TİC. A.Ş.
Tünel Meydanı Tünel Geçit İşhanı B Blok No:317 80050
Tünel İstanbul
Tel(0212) 245 69 89 –252 50 94 Fax: 0212 251 33 50
Baskı: Hat Baskı Sanatları Ltd.Şti
Kasım 1998

*Bahai Eserleri
Basım ve Dağıtım A.Ş.*

Golden Crowns Serisi önsözü

İlerki sayfalarda, yapılan büyük fedakarlıkları okuyacaksınız. Bahai Dini'nde eski inananların hikayelerini okuyan herkes, bu insanların neden bu kadar fedakarlık yaptıklarını merak edecektir. Hz. Bab veya Hz. Bahauallah'ın Mesajları'nın farkı neydi ki, normal insanları, kahramanlığın doruğuna çıkartıp, Emir için şanlı bir şekilde ölmelerine sebep oldu.

Hz. Bab*'ın ve Hz. Bahauallah*'ın öğretileri, geçmişin Peygamberlerinin açıkladığı kutsal prensipleri tekrar eder. Bu öğretileri Saklı sözler adında çok küçük bir kitapta okuyabilirsiniz. Kitap Hz. Bahauallah tarafından yazılmıştır. Ama bu ezeli gerçeklerin yanında, Hz. Bab ve Hz. Bahauallah, daha önce hiçbir Tanrı Peygamberi tarafından açıklanmamış yeni öğretiler de getirmişlerdir. İşte onlardan bazıları:

Bahailiğin ilk öğretisi, bütün insanların insanlık ailesinin üyeleri olduğudur. Hz. Bahauallah bütün insanlığa karşı şöyle der: 'Siz hepiniz bir ağacın meyvaları ve bir dalın yapraklarısınız.' Bununla, Hz. Bahauallah, insanlık dünyasının bir ağaca, ırkların onun dallarına ve kadın ve erkeklerin de bu ağacın meyva ve çiçeklerine benzediğini söylemek istiyor. Eski dinlerin hepsinde, insanlık alemi iki bölüme ayrılırdı. Birinci bölüm, Tanrı'nın Kitabı'nın ya da temiz ağacın insanlarından, ikinci bölüm ise, kaybolan ya da kötü ağacın insanlarından oluşuyordu. Hz. Bahauallah bu öğretiyi değiştirmiş ve dünyanın bir olduğunu ve onun içindeki bütün insanların bir aileye mensup olduğunu açıklamıştır. Başka hiç bir dinde bulunmayan bu öğreti Hz. Bahauallah'ın özel bir öğretisidir. O, bazı insanların uykuda olduklarını, uyandırılmaları gerektiğini; kimilerinin hasta olduğunu, iyileştirilmeleri gerektiğini; kimilerinin çocuk gibi olduklarını, eğitilmeleri

* Hz. Bab, Hz. Bahauallah'ın müjdecisidir. Şiraz, İran'da 20 Ekim 1819'da doğdu ve Tebriz, İran'da 9 Temmuz 1850'de şehid edildi. 'Bab', 'Kapı' demektir.

† Hz. Bahauallah, Tanrı'nın dünya üzerindeki en yeni Zuhuru'nun adıdır. Tahran, İran'da 12 Kasım 1817'de doğdu ve Hayfa yakınlarında, İsrail'de 29 Mayıs 1892'de öldü. 'Bahauallah', 'Tanrı'nın Nuru' demektir.

gerektiğini; ama hepsinin Tanrı'nın cömertliğini ve hediyelerini aldıklarını söyler.

Bahailiğin bir yeni öğretisi de, gerçeği serbestçe araştırmaktır. Yani, hiç kimse kör bir şekilde sadece atalarının izinden gitmemelidir. Herkes, kendi gözleriyle görmeli, kendi kulaklarıyla duymalı ve gerçeği kendisi için araştırmalıdır.

Bir başka öğreti de şudur: Tanrı'nın bütün dinleri birdir. Yalnız bir Tanrı vardır, dolayısıyla, sadece bir din olabilir -Tanrı'nın Dini-. Bütün eski Peygamberler, aynı Tanrı'nın ağzından çıkan, aynı esas gerçekleri öğrettiler. Bu öğreti yenidir ve Bahailik'e özeldir.

Yeni prensiplerden biri de, dinin insanlar arasında birliğe, uyuma ve anlaşmaya neden olması gerekliliğidir. Eğer din, kin ve nefret sebebi olmaya başlar ve insanları ayrılığa ve kavgaya yöneltirse, o zaman dünyada hiç din olmaması daha iyidir.

Bahailik aynı zamanda, dinin, bilim ve mantıkla uyuşması gerektiğini öğretir. Eğer bilim ve mantıkla uyuşmazsa, batıl inanç haline gelir. Bu güne kadar, düşünce ve mantığına uymadığı halde, dini bir öğretiyi kabul etmek, bir gelenek halini almıştı.

Dini inanç ve mantık ve bilim arasındaki uyum, insanların ruhlarına yeni yeni pencereler açar.

Hz. Bahauallah, kadın ve erkeğin eşit olduğunu öğretmiştir. Bu da Bahailiğin öğretilerine özeldir, çünkü diğer bütün dinler, erkeği kadının üzerinde tutmuştur.

Başka bir yeni dini öğreti de, dini, irksal, vatansal ya da politikayla ilgili bütün önyargıların, barış dolu bir yaşam için oluşacak somut bir kurumu yok ettiği inancıdır. İnsanlar önyargılarını yenmelidirler ki, insanlık aleminin birliği ve ayrı parçalara bölünmüş olmadığını esasını görebilsinler.

Bahai öğretilerinde Genel Barış vaad edilmiştir. Bu Genel Barış, Hz. Bahauallah'ın prensipleri yerine getirilince başarılabacaktır. Barış, bütün uluslara, hükümetlere, insanlara, dinlere, ırklara ve insanlığın bütün bölümlerine gelmelidir. Başka hiç bir Peygamber, Kendi dönemi sırasında dünyaya barış sözü vermemiştir, ama bu Hz. Bahauallah'ın özel öğretilerinden biridir.

Hız. Bab ve Hız. Bahauallah, herbir insanın bilgi kazanması ve eğitim alması gerektiğini öğretmişlerdir. Bahai Dini'nde hem kızların hem de erkeklerin eğitim alması, dini bir kuraldır.

Hız. Bahauallah çözümü açığa vurmuştur ve ekonomiyle ilgili sorunun çaresini bulmuştur. O, ekonomik problemin çözümünün, ruh krallığında yattığını söyler. Hiç bir Peygamberin kitabı, bu önemli insan sorunundan bahsetmemiştir.

Bu yeni dinin, en büyük yeni prensibi, Misak'ın Merkezi'nin oluşturulması ve tayin edilmesidir. Bu da, geçmişte başka hiç bir Peygamberin söylemediği, başka bir öğretilerdir. Hız. Bahauallah, O'nun görevine devam etmesi ve O'nun gidişinden sonra, Bahaileri bir arada tutması için, Misak'ın Merkezi'ni tayin etmiştir. Bir insan Bahai olduğu zaman, Sözleşme'nin içerdiği kurallara uymayı kabul etmelidir. Bu yolla Hız. Bahauallah, Tanrı'nın Dini'ni, farklılık ve ayrılıklardan korumuştur. O, dinin mezhep veya gruplara ayrılmasını imkansız kılmıştır. İnananların birliğinden emin olmak için, Tercüman ve öğretilerinin Açıklayıcısı da dahil, dünyadaki bütün insanlarla Sözleşme'ye girmiştir, ki, hiç kimse Tanrı'nın Dini'ni, kendi fikirleri ve görüşleri doğrultusunda tercüme etmesin ya da açıklamasın ve kutsal kelimelerden kendi anladıkları üzerine bir mezhep kurmasın.

Bunlar, geçmiş dinlerden farklı ve Hız. Bab ve Hız. Bahauallah'ın getirdiği prensiplerden bazılarıdır. Ondokuzuncu yüzyılda binlerce kadın ve erkek, bu prensiplere uyararak inançları ve öğretilerinden vazgeçmek yerine öldüler. Bugün ise, yirminci yüzyılda, milyonlarca Bahai, hayatlarını, bu öğretileri kanıtlamak ve bütün insanlara ve her yere götürmek için yaşıyorlar.

Golden Crown serisinde, Lowell Johnson, şehitlik tacını kazanan, eski inananlardan bazılarının hikayelerini anlatıyor. Bu inananlardan bir tanesi Molla Hüseyin'di. İşte onun hikayesi.

* Hız. Bahauallah, Misak'ın Merkezi olarak, en büyük oğlu, Abdülbaha'yı seçti. O, İsrail, Hayfa'da, 28 Kasım 1921'de ölene kadar, Bahailer'e yol gösterdi. 'Abdülbaha', 'Baha'nın Kulu' ya da, 'Nur'un Kulu' anlamına gelir.

Bahai Eserleri
Basım ve Dağıtım A.Ş.

Not

Bu basım için, bu hikayeler geniş bir şekilde gözden geçirilmiştir. Yüksek sesle, etkili bir biçimde, ya da özel okuma için kullanılabilir.

Molla Hüseyin

Molla Hüseyin'in hikayesi 1840 yılında Irak Kerbela'da başlar. O zamanlar, o zaten Seyyid Kazım'ın 5 yıllık öğrencisiydi. Seyyid Kazım insanları, Tanrı'nın yeni Peygamberinin gelişine hazırlayan bir Kur'an hocasıydı.

Birgün Seyyid Kazım öğrencilerine 'Aranızdan birinin Isfahan şehrine gidip, oradaki Hacı Seyyid Muhammed Bekir adlı büyük adama bir mesaj götürmesini istiyorum. Eğer biriniz onun bizim eğitimimizi desteklemesini sağlayabilirse, bu bize Amacımızı yaymak için çok yardım edecek.' Seyyid Kazım bu ricayı birçok kez tekrarladı, ama hiç kimse seyahati yapmayı teklif etmedi.

Bu sıralarda Molla Hüseyin sadece 22 yaşındaydı. Seyyid Kazım 'ın en genç ama en iyi öğrencisiydi. Seyyid Kazım'ın derslerinde sessiz ve mütevazı bir şekilde otururdu. O her zaman dersten önce sınıfa en son varan ve dersten sonra sınıfı ilk terkeden öğrenciydi. Hiçbir zaman diğerleri gibi birşeyler sormak veya tartışmak için dersten sonra sınıfta kalmazdı. Çocukluğunu yaşamaktan çok, bildiğinden daha çok bilgi kazanmaya çalışırdı. -özellikle din ve şariat hakkında-

1840'ta birgün Seyyid Kazım sorusunu tekrarladı: 'Birisini kalkan bu Mesajı Isfahan'daki Hacı Seyyid Muhammed Bekir'e götüreceksin mi?' Yine Seyyid Kazım'ın bu işi yapmak için yeteri kadar akıllı saymadığı bir öğrenci dışında, hiç kimse gitmek istemedi. O anda Molla Hüseyin'e döndü ve: 'Seçtiğim insan sensin. Kalk ve bu görevi yerine getir. Tanrı'nın yardımıyla başarıya ulaşacaksın.'

Molla Hüseyin'in içi mutlulukla dolmuştu! Kendisini teklif etmek için fazla mütevazıydı. Ama Tanrı'ya bu yolda hizmet etmek için çağırıldığı an, ayağının üzerine zıpladı, Seyyid Kazım'ın cübbesinin eteğini öptü ve hemen Isfahan'a yola çıktı.

Birkaç gün içinde Seyyid Kazım, Molla Hüseyin'den Hacı'nın desteğini belirten bir mektup aldı. Mektup ona verildiği sırada, o öğrencilerine ders veriyordu. Mektubu ve beyannameyi orada bulunan herkese okudu. Hemen Molla Hüseyin'e bir cevap mektubu yazdı ve bunu öğrencilerine okudu. Bu mektupta Molla Hüseyin'i hizmeti için o kadar çok övüyordu ki, Seyyid Kazım'ın öğrencilerinden bazıları Vaad Edilen Kişi'nin

Molla Hüseyin olduğunu düşündüler. Mektup o kadar sevgi ve şefkatle yazılmıştı ki, Seyyid Kazım'ın Molla Hüseyin'e 'Hoşçakal' dediği çok açıktı. Onu bu dünyada bir daha göremeyeceğini biliyordu. Seyyid Kazım 31 Aralık 1843'te vefat etti.

Molla Hüseyin Kerbela'ya döndüğü sırada Seyyid Kazım'ın ölümünden 22 gün geçmişti, yani tarih 22 Ocak 1844'tü. Üç gün boyunca Seyyid Kazım'ın ölümünden dolayı kederlerini belirtmeye gelen misafirleri kabul etti. Üzüntülerini dinledikten sonra içlerinden en sadık ve en seçkin olanlarını Seyyid Kazım'ın ölmeden önce ne söylediğini anlatmaları için davet etti. Seyyid Kazım'ın şöyle dediğini belirttiler: 'Evlerinizi terketmelisiniz, uzaklara yola çıkın, kalplerinizi temizleyin ve Vaad Edilen Kişi'yi arayın. Onu bulabilmeniz tek yolu aramaktır. Kalplerinizi temizlemek için dua edin ve arayın.'

Molla Hüseyin bu kelimeleri duyduğunda şöyle dedi: 'O zaman neden hala burada, Kerbela'dasınız? Neden dünyanın heryerine yayılmadınız? Neden Seyyid Kazım'ın isteğini yerine getirmediğiniz?'

Şöyle cevap verdiler: 'Başarısız olduğumuz doğru. Ama, biz senin mükemmeliğini aradık. Sana inancımız o kadar fazlaydı ki, eğer bize Vaad Edilen Kişi olduğunu söyleseydin, sana inanacaktık ve yapmamızı söyleyeceğin herşeyi yerine getirecektik.'

'Haşa!' dedi Molla Hüseyin. Ben Kralların Kralı'yla Vaad Edilen'le karşılaştırılınca sadece bir toz parçasıyım. Eğer Seyyid Kazım'ın mesajını tam olarak anlamış olsaydınız, asla böyle kelimeler söylemezsiniz! Hayır! Yapmanız ve yapmam gereken şey, Seyyid Kazım'ın mesajını yaymak için ayağa kalkmaktır.'

Söylediklerine uyararak, Molla Hüseyin, hemen kalktı ve bu mesajı Seyyid Kazım'ın diğer bilinen müridlerine götürmeye gitti. Bazıları Kerbela'yı şu anda terk edemeyeceklerini söylediler, ve birkaç tanesi Molla Hüseyin'in söylediklerinin doğruluğunu kabul ettiler.

Molla Hüseyin hiç zaman kaybetmedi. Kardeşi Muhammed Hasan ve kardeşinin oğlu Muhammed Bekir'le beraber, Necef'e yola çıktı. Necef yolunda 40 gün oruç tutmak, dua etmek ve kendilerini Hz. Bab'ı aramak için temizlemek için durdular. Sonra Basra Körfezi üzerinden Buşehr'e gittiler.

2

Molla Hüseyin Buşehir'deyken bir mıknaatla yönlendirilmiş gibi kuzeye, yani Şiraz'a gitti. Şiraz'ın kapısına gelince, iki akrabasını onlara daha sonra katılacağını söyleyerek, camiye yolladı. 'İnşallah' dedi, 'Akşam namazında size katılacağım.'

Kısa zaman sonra, Şiraz'ın kapısında yürürken Molla Hüseyin, aniden, yeşil bir sarık takan ve ona doğru gelen çok güzel bir Genç gördü. Genç Adam Molla Hüseyin'i hoşgeldin der gibi sevgi dolu bir gülümsemeyle selamladı. Molla Hüseyin'i sanki çok uzun zamandır dostlarmış gibi kollarının arasına aldı.

İlk önce, Molla Hüseyin bu Kişi'nin Şiraz'dan onu karşılamak için gelen, Seyyid Kazım'ın müridlerinden biri olduğunu düşündü. Ama sonra Genç onu, dinlenmesi ve yolculuktan sonra kendini yenilemesi için evine davet etti. Molla Hüseyin iki arkadaşının buluşmak için onu beklediğini söyleyerek kendini affettirmeye çalıştı. Ama Genç şöyle dedi: 'Onları Tanrı'nın korumasına bırak. O, onları kesinlikle koruyacak ve izleyecektir.'

Molla Hüseyin bu Genç Adam'a 'Hayır' diyemedi, ve O'nu sade evinin kapısına kadar izledi. Kapı kısa süre sonra Etiyopyalı bir hizmetkar tarafından açıldı, ve Genç şöyle dedi: 'İçeri güven ve barış içinde girin.' Bu Kur'an'dan bir cümledir, yani Hz. Muhammed'in bir sözüdür. Molla Hüseyin Şiraz'da ilk girdiği evde bu sözleri duymanın iyi bir işaret olduğunu düşündü ve orada olmaktan çok büyük bir mutluluk duydu.

Molla Hüseyin oturur oturmaz, hizmetkar bir testi su getirdi ve Genç, Molla Hüseyin'den kendini iyi hissetmesi için el ve ayaklarını yıkamasını istedi. Molla Hüseyin yıkanmak için başka bir odaya gitmek istedi, ama Genç Adam buna itiraz etti ve Molla Hüseyin'in ellerine suyu Kendisi döktü. Sonra Molla Hüseyin'e içecek serin birşeyler verdi ve çay yaptı.

Çayını bitirdikten sonra, Molla Hüseyin ayağa kalktı ve şöyle dedi: 'Akşam namazı için zaman yaklaşıyor. Arkadaşlarıma namaz vakti gelince camide onlara katılacağıma söz verdim.'

Genç çok sakın ve nazikti, ve ona, arkadaşlarına Tanrı izin verirse katılacağını söylemiş olması gerektiğini, ama görünüşe bakılırsa Tanrı'nın

onun için başka planları olduğunu söyledi. Molla Hüseyin'e verdiği söz yüzünden telaşlanmamasını söyledi. Bu kelimeler Molla Hüseyin'i rahatlattı ve mutlu kıldı, ve namaz için hazırlığa başladı.

Molla Hüseyin ve Genç Adam namaz kılarken yanyana durdular. Molla Hüseyin'in duası şöyleydi: 'Bütün ruhumla denedim, Ey Tanrım, ve şimdiye kadar Senin Vaad Edilen Haberci'ni bulamadım. Senin kelimelerinin başarıya ulaşacağını ve verdiğin sözün kesin olduğunu biliyorum.'

Duaları bittikten sonra Genç, Molla Hüseyin'e, Seyyid Kazım'ın ölümünden sonra, kimi lider olarak gördüğünü sordu.

Molla Hüseyin şöyle dedi: 'Seyyid Kazım bütün müridlerine evlerini terketmelerini ve her yerde Vaad Edilen kişiyi aramalarını söylemiş.'

Genç sonra Molla Hüseyin'e öğretmeninin Vaad Edilen Kişi'de bulunması gereken işaretleri söyleyip söylemediğini sordu.

Molla Hüseyin şöyle cevap verdi: 'Evet, Seyyid Kazım Vaad Edilen Kişinin Hz. Muhammed'in halis soyundan ve Fatimi'nin ailesinden gelmesi gerektiğini söyledi. 20 yaşından büyük ve 30 yaşından küçük olmalıymış. Çalışmadan birçok bilgisi olması gerekiyormuş. Orta boylu olması, sigara içmemesi ve kusursuz bir fiziğe sahip olması gerekiyormuş.'

Bir süre büyük bir sessizlik vardı, ve sonra genç Adam güçlü bir sesle şöyle dedi: 'Baksana, bu işaretlerin hepsinin Bende olduğu ne kadar açık!' Sonra Vaad Edilen Kişi'nin özelliklerinin hepsini teker teker tekrar etti ve hepsinin Kendi üstünde doğruluğunu gösterdi. Ama Molla Hüseyin ilk önce inanmadı. Seyyid Kazım'ın Vaad Edilen kişi'nin çok kutsal, çok akıllı ve dünyadaki bütün insanlardan çok daha bilgili olacağına dair söylediklerini hatırladı. Genç Adam'a Seyyid Kazım'ın söylediklerini anlattı, ama bunu yapar yapmaz, çok üzüldü ve çok korktu. Molla Hüseyin araştırmaya başladığı zaman Vaad Edilen Kişi'yi iki yolla test etmeye karar vermişti: Vaad Edilen Kişi'nin, Kur'an'da Yusuf Suresi olarak bilinen bir bölümü, O'ndan istenmeden açıklaması ve Molla Hüseyin'in yazdığı bir kitabı açıklaması gerekiyordu.

Çok korkmasına rağmen Genç Adam'dan kitabını okumasını ve açıklamasını istedi. Genç Adam mutlu bir şekilde, kitabın bölümlerine baktı, kapadı ve Molla Hüseyin'e anlatmaya başladı. Birkaç dakika içinde kitabın içindeki bütün fikirleri açıkladı ve bütün soruları cevapladı. Sonra, Molla Hüseyin daha cevap vermeden Genç Adam şöyle dedi: 'Şimdi Yusuf Suresi'nin açıklamasını vahyetme zamanıdır.'

Molla Hüseyin'in başka hiçbir kanıtı ihtiyacı kalmamıştı. Sadece orada oturdu ve Genç Adam'ın açıklamayı yazmasını ve O'nun güzel sözlerini dinledi. Genç Adam işini bitirince, Molla Hüseyin'e, kulların kendi zavallı standartlarıyla Tanrı'yı test edemeyeceklerini, kullarını test etmenin yalnızca Tanrı'ya mahsus olduğunu söyledi. Molla Hüseyin'e eğer Kendisi'nin misafiri olmasaydı onun büyük bir tehlike içinde olacağını ama Tanrı'nın onu koruduğunu söyledi. Sözlerine O Gün, doğuda ve batıdaki bütün ırklardan insanların Kapısına gelip Tanrı'dan yardım istemeleri gerektiğini söyleyerek devam etti. Tereddüt edenlerin kaybedeceğini söyledi. Sonra Genç Adam herkesin saygıyla kalkıp Molla Hüseyin'in yaptığı gibi kendiliklerinden Vaad Edilen Sevgili'yi azimle aramaları gerektiğini söyledi.

Molla Hüseyin'in duyduğu şeyler yüzünden başı dönüyordu. Kalkması gerektiğini hissetti, ve kalkmak istedi. Ama Genç Adam gülümsedi ve eğer terk ederse onu gören herkesin 'Bu zavallı genç aklını yitirmiş.' diyeceğini söyledi.

Tam o sırada saat gün batımından 2 saat 11 dakika geçtiğini gösteriyordu, ve tarih 22 Mayıs 1844'tü. Genç Adam Molla Hüseyin'e döndü ve şöyle buyurdu: 'Bu gece, bu kutsal saat, gelecekteki günlerde, bütün bayramların en büyüğü ve en önemlisi olarak kutlanacak. Karşılık olarak Tanrı'ya kalbinin arzusuna erişmen için sana merhametlice yardım ettiği için teşekkür et...'

Yaklaşık 45 dakika sonra, Genç Adam akşam yemeğinin hazırlanmasını istedi. Bu kutsal yemek Molla Hüseyin'in vücudunu ve aynı zamanda ruhunu dinlendirdi. Yemek sırasında ve yemekten sonra Genç Adam konuşmaya devam etti. Molla Hüseyin zamanı tamamen unutturmasına oturdu ve dinledi. Birden sabah namazı için yapılan çağrıyı duydu, ve Molla Hüseyin bütün gece boyunca hiç durmadan konuştuklarını anladı. Hiç yorulmamışlardı. Molla Hüseyin ilk defa barış içinde olmanın ne demek

olduğunu anladı. Sadece şunları düşündü: 'Barış! Barış! Hamdolsun Sana, Ey Tanrım! Barış! Senalar olsun Sana, ey bütün yaratıkların Rabbi!'

Sonra Genç Adam Molla Hüseyin'e şunları söyledi: 'Ey Bana ilk inanan sen! Gerçek söylüyorum, Ben Bab'ım, Tanrı'nın Kapısı, ve sen de Babu'l-Bab, O Kapı'nın kapısı. Başlangıçta 18 ruh kendiliklerinden ve kendi rızalarıyla Beni kabul etmeli ve Benim Vahyim'in gerçekliğini tanımalı. Uyarılmadan ve davet edilmeden bu kişilerden herbiri Beni bulmak için özgürce aramalı. Sayıları tamamlanınca, aralarından birisi Mekke ve Medine seyahatimde Bana eşlik etmek için seçilecek. Orada, Tanrı'nın Mesajı'nı Mekke Şerifi'ne* ulaştırmam gerek.'

Sonra Hz. Bab Molla Hüseyin'e o gece gördüğü ve duyduğu hiçbirşeyi arkadaşlarına anlatmamasını, camiye gidip dua etmesini, Kendisinin dua etmek için ona sonra katılacağını ve Molla Hüseyin'in O'nu tanıımıyormuş gibi davranması gerektiğini söyledi. Bu tecrübesini şehri terkedene kadar bir sır olarak saklaması gerektiğini söyledi. Sonra Hz. Bab şöyle dedi: 'Buradan ayrılmadan önce, biz bu onsekiz kişiden her birinin özel görevine karar vermeliyiz ve onları görevlerini yapmaları için dışarı yollamalıyız. Onlara Tanrı'nın Kelimesini insanlara öğretmeleri ve insanların ruhlarını canlandırmaları için emir vermeliyiz.'

Hz. Bab sözlerini bitirdikten sonra, Molla Hüseyin'den gitmesini istedi ve onu Tanrı'nın himayesine bıraktı.

* Mekke Şerifi Müslümanlar'ın En Kutsal Evi'nin bekçisiydi

3

Siz hiç yeni bir dinin ilk inanana olmanın nasıl bir duygu olduğunu merak ettiniz mi? İşte Molla Hüseyin böyle hissetti. O:

'Bana aniden ve hazırlıksız olarak verilen bu mesaj, bir gök gürlemesi gibi geldi. Bir an ne görebildim, ne hissedebildim, ne de duyabildim. Gerçek olabilmek için fazla mükemmeldi. Neler olduğunu anlayamadım. Heyecanlandım ve mutlu oldum. İlk önce zayıf ve güçsüz kaldım. Yürüyemedim veya yazamadım, ellerim ve ayaklarım titredi. Ama sonra mutlu oldum ve güçlendim. Kendimi o kadar çok cesaretli ve güçlü hissettim ki, bütün dünya bana karşı ayaklansa, tüm saldırı ve zorluklara karşı çıkabilirdim. Dünyadaki her şey elimde bir avuç dolusu toz gibiydi.' dedi. Molla Hüseyin, sabah ışığı görüldüğü için insanlığı uyanmaya çağıran, O'nun Emri açıklandığı ve Tanrı'nın rahmet kapısı ağzına kadar açıldığı için ayağa kalkmalarını söyleyen melek Cebrail'in sesi gibiydi. Molla Hüseyin: 'İçeri girin, Ey dünya insanları! Vaad Edilen Kişi geldi!' der gibiydi.

Molla Hüseyin o muhteşem günde Hz. Bab'ın evinden çıkarken, işte bunları hissetti. Camide kardeşi ve yeğeniyle buluştuğunda hala o durumdaydı. Çok fazla sayıda insan, onu karşılamak için orada toplanmıştı. Oradaki herkese bu harika haberi vermek için yanıp tutuşuyordu ama Hz. Bab'ın emrine uydu ve hiç kimseye bu tecrübesini anlatmadı. Onun yerine, dualarını okudu ve ona söylenene uyarak dersler organize etmeye başladı.

Daha ve daha fazla insan Molla Hüseyin'in derslerine katılmaya başladı. Onlara Hz. Bab'tan bahsetmedi, ama kalplerini uyandıracak birçok başka şey söyledi. O kadar güzel bir dille konuşuyordu ki, birçok din liderleri ve şehir yöneticileri bile onu duymak için geliyorlardı. Hayatında hiç bu kadar güzel konuşmamıştı. Konuşmaları, Hz. Bab'ın verdiği yeni ruhla doluydu.

O günlerde Hz. Bab, Molla Hüseyin'i Kendisini ziyaret etmesi için birkaç kez çağırırdı. Her seferinde Hz. Bab hizmetkarını camiye bir davetiyeyle yolluyor ve Molla Hüseyin gecenin geri kalan bölümünü O'nunla geçiriyordu. Molla Hüseyin dinlerken, zaman hiç farkedilmeden geçiyor ve gün ışığı hemen doğuyordu.

Bu gecelik ziyaretlerden birinde Hz. Bab şöyle dedi: 'Yarın ahbablarından 13'ü varacaklar. Her birini sevgi ve kibarlıkla karşıla. Hayatlarını Sevgili'yi aramada feda ettikleri için onları kendi hallerine bırakma. Allah'a onların, saçtan daha ince ve kılıçtan daha keskin olan patikada yürümelerine imkan vermesi için dua et. Tanrı'nın görüşünde, O'nun seçilmiş ve avantajlı müridleri olarak, belirli olanlara önem verilecek. Diğerleri orta yoldan gidecekler. Diğerlerinin kaderi, saklı olan diğer şeyler açığa çıkana kadar gizli kalacak.'

Aynı sabah, güneş doğarken, Molla Hüseyin camiye vardıktan kısa bir süre sonra Hz. Bab'ın söz verdiği gibi 13 kişi geldi.

Birkaç gün sonra bir gece, grubun lideri Molla Ali, daha fazla sessiz kalamadı. Molla Hüseyin'e şunları söyledi: 'Sana ne kadar güvendiğimizi biliyorsun. Eğer bize Vaad Edilen Kişi olduğunu söyleseydin, sana kesinlikle inanacaktık. Senin sayende evlerimizi Sevgili'yi aramak için terkettik. Sen bize örnek oldun. Senin ayak izlerini izledik. Seni bu yere kadar izledik, ve senin, Vaad Edilen Kişi olarak kabul edeceğin kişiyi biz de kabul etmeye, ve bunun bize getireceği bütün belalara hazırız.

'Şimdi burada seninle beraberiz ve seni insanlara ders verirken ve dualarını barış içinde okurken görüyoruz, ve artık pek Vaad Edilen'i arar gibi görünmüyorsun. Lütfen bize nedenini söyle ki anlayabilelim.'

Molla Hüseyin onunla kibar bir şekilde konuştu, çünkü kalplerinde ne olduğunu biliyordu. 'Arkadaşların' dedi 'büyük bir ihtimalle, şehirde çok tanıdığım ve başarılı olduğum için barış içinde olduğumu düşünmüş olabilirler. Gerçek ondan çok uzak. Bu dünyadaki başarı benim ilgimi çekmez. Molla Hüseyin'in ilgisini sadece Sevgili çeker. Bu araştırmaya ilk başladığımda, Tanrı'ya hayatımı O'nun Emri'ne vereceğime söz vermişim. O'nun adı uğrunda kanım dökülmedikçe, içimdeki ateş sönmeyecek. Senin o günü görene kadar yaşamamı Allah'tan dilerim.

'Arkadaşlarının, belki de Tanrı'nın Molla Hüseyin'e Kapı'yı açtığını, ve hiç kimseye söyleyemediği için dua ettiğini ve ders verdiğini düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.'

Bu son kelimeler Molla Ali'nin ruhunu uyandırdı. Ne demek istediklerini hemen anladı. Gözleri yaşlarla doldu, ve Molla Hüseyin'e Vaad Edilen'in Kim olduğunu söylemesi için yalvardı. Ama Molla Hüseyin ona şöyle dedi: 'Lütfen, bana bu soruyu sormamalısın. Tanrı'ya güven, emin ol ki O senin adımlarını yönlendirecektir, ve kalbindeki heyecanı yatıştıracaktır.'

Molla Ali arkadaşlarına koştu ve onlara Molla Hüseyin'le yaptığı görüşmeyi anlattı. Haberler kalplerini alevlendirdi, Sevgili'yi tanıyabilmek için, hemen odalarına oruç tutmaya ve dua etmeye gittiler.

Dualarının üçüncü gecesinde Molla Ali bir hayal gördü. Gözlerinin önünde bir ışık vardı, ve ışık onun önünde ilerliyordu. Işık ilerledikçe o da onu izledi, ve rüyasında Sevgili'nin kollarına geldi. Gece yarısında mutluluk ve neşeyle parlamış bir biçimde uykusundan uyandı. Molla Hüseyin'in odasına koştu ve kendini onun kollarına attı. Molla Hüseyin onu sevgiyle kucaklayarak şöyle dedi: 'Senalar olsun bizi buraya yönlendiren Tanrı'ya. Eğer Tanrı bize yol göstermeseydi, biz yol gösterilmemiş olacaktık.'

Şafak vaktinde, Molla Hüseyin ve Molla Ali, Hz. Bab'ın evine koştular. Evin kapısı çoktan açılmıştı, ve Hz. Bab'ın hizmetkarı onları karşılamak için hazırды. Onları görünce hemen tanıdı ve şöyle dedi: 'Şafak vakti gelmeden, Efendim bana kapıyı açmamı ve girişte hazır olarak durmamı söyledi. "İki misafir" dedi, "bu sabah erkenden varacaklar.Onları Benim adımla, sevgi dolu bir şekilde buyur et. Onlara Benden şöyle de: 'Tanrı'nın adıyla içeri girin.'"

Daha sonra Molla Ali ilk defa Sevgili Hz. Bab'ın huzuruna çıkarıldı, ve mutluluğu ve sevinci, Molla Hüseyin'in birkaç gün önce hissettiklerinin aynıydı. Evin içindeki herşey: 'Gerçekten, gerçekten, Yeni Gün'ün şafağı söktü.' diyordu.

İlerideki diğer günlerde Molla Ali'nin 12 ahabı teker teker, Sevgili'yi aradı ve buldu. Kimisi uykudayken, kimisi uyanırken, kimisi dua okurken, ve kimisi derin düşüncelerdeyken inandılar. Herbiri kendi yoluyla Tanrı şanının gücünü tanıdı. Herbiri büyük bir neşe ve mutlulukla Molla Hüseyin'e geldi, ve o da onları Hz. Bab'ın huzuruna getirdi.

4

Bir akşam Hz. Bab Molla Hüseyin'le konuşurken, şöyle dedi: '17 Harf, Tanrı'nın Dini'ne kabul edildi. Böylece sayıyı tamamlamak için bir kişi daha gerekiyor. Bu Diri Harfler, Benim Emrimi ilan etmek, ve Benim Dinimi kurmak için kalkmalıdırlar. Yarın akşam son Diri

Harf varacak ve Benim seçilmiş müridlerimin sayısı tamamlanacak.'

Ertesi günün akşamı, sonradan Kuddüs adını alan Muhammed Ali, Hz. Bab'ı Molla Hüseyin'le birlikte Şiraz şehrinin kapısında yürürken görüp tanıyarak, son Diri Harf oldu.*

Diri Harfler'den bir tanesini Tahire adında bir kadın oluşturuyordu. Hz. Bab'ı hiç görmedi, ama O'nu rüyasında tanıdı ve O'na Diri Harf olarak kabul edilebilecek kadar değerli bir insan olduğunu kanıtlayan bir mektup gönderdi.†

Onsekiz Diri Harf Hz. Bab'ı bulduğunda, Kendisi de Ondokuzuncuyu oluşturdu. Sonra hepsini huzuruna çağırdı, ve hepsine özel emirler ve özel görevler verdi. Onlara ayrılmadan önce, ruhlarını canlandırarak sözler söyledi. Molla Hüseyin, Mekke ve Medine'ye Hac ziyaretinde Hz. Bab'a eşlik etmek için kendisinin seçileceğini düşünüyordu, ama Hz. Bab onun yerine Kuddüs'ü seçti. Molla Hüseyin çok üzüldü, ama Hz. Bab, Molla Hüseyin'i başka bir maksat için saklıyordu.

Hz. Bab, Molla Hüseyin'e Hacc'a O'nunla beraber gidemediği için üzülmemesini söyledi. Onun yerine Hicaz veya Şiraz'daki herşeyden çok daha kutsal bir Sır'ın bulunduğu bir şehre gidecekti. Onun görevi inanmayanların gözlerini açmak ve Tanrı'nın yardımıyla akıllarını temizlemektir. Hz. Bab, ona çok büyük bir güç verileceğine ve Tanrı'nın meleklerinin onu koruyacağına söz verdi. Tanrı'nın herşeye gücü yeten kollarının onu saracağını ve O'nun tükenmez ruhunun, ona yol göstereceğini söyledi. Son olarak Hz. Bab şöyle dedi: 'Seni seven Tanrı'yı sever, sana karşı gelen Tanrı'ya karşı gelir. Kim sana karşı dostça hareket ederse, Tanrı'ya

* Kuddüs'ün hikayesi bu serideki başka bir kitapta anlatılmaktadır.

† Tahire'nin hikayesi bu serideki başka bir kitapta anlatılmaktadır.

karşı dostça hareket etmiş olur; ve kim seni reddederse Tanrı'yı reddetmiş olur.'

Kulağındaki bu muhteşem kelimelerle Molla Hüseyin görevine başladı. Nereye giderse gitsin, hangi insan gruplarıyla konuşursa konuşsun, hiç endişe duymadan Vaad Edilen'in büyük Haber'ini onlara anlattı. İnsanlarla konuştuğu zaman onlara, büyük ve yeni bir din hocasının geldiğini ve O'nun Kutsal Kur'an gibi bir kitap yazdığını söyledi. İnsanlar ona bunun o kadar da büyük bir şey olmadığını söyleyince şöyle dedi: 'Eğer gerçeği söylüyorsanız, bana bunun aynısı yapabilen başka bir insan gösterin. Bütün bu şehrin O'nun Emrini kabul edeceği gün çok yakında gelecek.'

İsfahan şehrinin Müslüman din adamları Molla Hüseyin'in bu söylediklerini duyunca, çok kızdılar ve korktular. Hiç kimsenin Hz. Muhammed kadar ve hiçbir kitabın da Kutsal Kur'an kadar büyük olabileceğine inanmadılar. Kızgın olmalarının sebebi Molla Hüseyin'in bunları söylemesi ve korkmalarının sebebi ise, birçok insanın Molla Hüseyin'e inanıp Müslümanlık Din'i'ni terk etme ihtimaliydi. Böylece, din adamları devlet memurlarına gidip, yalanlar söyleyerek, Molla Hüseyin'in tebliğ etmesini durdurmaya çalıştılar.

İlk başta şehrin memurları din adamlarını pek umursamadılar. Hatta onlara akıllı olmalarını ve Molla Hüseyin'i dinlemelerini söylediler: belki de onun dedikleri doğrudu. Molla Hüseyin böylece uzun süre, yeni Emri hiç bir engelle karşılaşmadan yayabildi. Nasılsa, koca İsfahan şehrinde, ilk başta Gerçeği tanıyan sadece bir adam çıktı. Basit bir buğday kalburu. (Birkaç yıl sonra, Şeyh Tabarsı'nın savaşını duyduğu zaman Kaledeki adamlara katılmak için koştu. İsfahan şehrinin içinden koşarken, elinde bir elek taşıyordu. İnsanlar onu durdurmaya çalıştılar ve sordular: 'Niye bu kadar telaş içindesin?' Ve o da şöyle dedi: 'Şeyh Tabarsı'nın kalesinde kendilerini savunan Babil'e yardım etmeye gidiyorum. Bu eleği de geçtiğim şehirlerdeki insanları elemek için taşıyorum. Kimi bu İnanç'ta bana katılmaya hazır görürsem, onları benimle beraber şehitlik meydanına koşmaları için davet edeceğim.') Bu genç adamın, kalburun, bu hareketi o kadar şanlıydı ki, Hz. Bab Kutsal Beyan Kitabı'nda ondan bahsetmiştir.

5

Molla Hüseyin, 'Hicaz veya Şiraz'daki her şeyden daha kutsal olan Sır'ı Tahran'da buldu. Olay şöyle gerçekleşti:

Birgün Molla Hüseyin büyük bir Kur'an hocasıyla konuşurken, hocanın öğrencilerinden birisi bu konuşmaya kulak misafiri oldu ve gecenin bir yarısında Molla Hüseyin'in odasına gitti. Molla Hüseyin, adama sordu: 'Adın ne ve hangi şehirde oturuyorsun?'

'Benim adım', dedi, 'Molla Muhammed ve soyadım Muallim. Evim Nur'da, Mazenderan'ın bir vilayetinde.'

'Söyle' dedi Molla Hüseyin, 'Mirza Bozorg'un ailesi orada mı yaşıyor? Ve ailenin herhangi bir üyesi ölen babaları gibi iyi bir karaktere, zekaya ve sihre sahip mi?'

'Evet' dedi Molla Muhammed, 'oğullarından, babasına çok benzeyen Biri oturuyor orada. Sevgi ve saygıyla dolu çok güzel bir hayat yaşıyor. O çok cömert ve çok akıllı.'

'Mesleği ne?' diye sordu Molla Hüseyin.

Cevap 'Mutsuz insanları mutlu yapar ve açları doyurur.' idi.

'Ya derecesi ve sosyal durumu?'

'Hiç bir şeyi yok', dedi öğrenci. 'Sadece fakire yardım eder ve yabancılarla arkadaşlık kurar.'

'Adı ne?'

'Adı Hüseyin Ali.'

'Zamanını nasıl harcar?' diye sordu Molla Hüseyin.

'Küçük ormanlarda yürür ve kırların tadını çıkarır.'

'Kaç yaşında?'

'Yirmisekiz.'

Bu konuşmalar sırasında Molla Hüseyin daha ve daha heyecanlandı. Sebebini kısa süre sonra anlayacaksınız. Molla Muhammed ayrılmadan önce Molla Hüseyin sordu: 'Sanırım O'nu sık sık görüyorsunuz.'

'Evet' dedi, 'sık sık evini ziyaret ediyorum.'

'O zaman, O'nun ellerine benden bir paket verir misin?'

'Memnuniyetle.' dedi.

Molla Hüseyin hemen Hz. Bab'ın Yazılarında bazıları bir parça kumaşa sardı. Molla Muhammed'den bunu Hüseyin Ali'ye şafakta vermesini rica etti. Eğer Hüseyin Ali, geriye bir mesaj göndermek isterse, Molla Muhammed'den onu getirmesini istedi.

Tabi ki siz Hüseyin Ali'nin kim olduğunu biliyorsunuz. Sonradan Bahauallah olarak bilinir. Molla Muhammed paketi Hz. Bahauallah'a verdiği zaman, Hz. Bahauallah Hz. Bab'ın Yazılarını okudu ve kardeşi Mirza Musa'ya dönerek şöyle dedi: 'Gerçek söylüyorum, herkim Kur'an'a inanır ve onun İlahi esasını tanır, ama bir an için ruh kıpırdatan bu kelimelerin, aynı canlandırıcı ruhtan bahşedildiğini itiraf etmekte şüphe ederse, onun hükmü önünde şüphesiz bir yanılığa düşmüş ve adalet yolundan sapmış olur.' Daha fazla birşey söylemedi. Ama Molla Hüseyin'e bir paket Rus şekeri, bir paket çay ve bir sevgi ve teşekkür mesajı gönderdi. O günlerde, çay ve şeker İran'da az bulunuyordu. Bu yolla, Hz. Bahauallah Molla Hüseyin'e aldığı mesajı ne kadar değerli bulduğunu gösteriyordu.

Molla Muhammed elinde çay ve şekerle dönünce Molla Hüseyin anlamıştı. Ayağa kalktı, başını eğerek hediye aldı ve onu öptü. Sonra, Molla Muhammed'i kollarının arasına aldı ve gözlerinden öptü, ve şöyle dedi: 'Benim sevgili aziz arkadaşım! Tanrı'ya sana sonsuz mutluluk vermesi ve kalbini hiç bir zaman ölmeyecek sevinçle doldurması için dua edeceğim.'

Birkaç gün sonra Molla Hüseyin, Horasan'a gitmek için Tahran'ı terketti. Molla Muhammed'e veda ederken, şöyle dedi: 'Gördüklerini ve duyduklarını hiç kimseye söylememelisin. Bunun kalbinde bir sır olarak kalmasına izin ver. Hiç kimseye O'nun adına söyleme, çünkü birileri O'nu incitmek isteyecektir. Dua ederken, Tanrı'ya O'nu da koruması için dua et. Bizim görevimiz herkese Yeni Gün'den bahsetmektir. Birçok insan bu kutsal şehirde, bu Emir için ölecek. Ama kanları Tanrı'nın ağacını sulayacak, büyümesini sağlayacak ve dünyanın her yerindeki insanları barındıracak.'

Hz. Bahauallah'la yaşadığı tecrübeden dolayı mutlu bir şekilde, Molla Hüseyin Horasan'daki insanları, diğer zamanlardan çok daha iyi tebliğ etti. O kadar güçlü bir öğretmendi ki, diğer birçok kişi gibi, Horasan'daki Müslüman Dini başkanını bile Babi İncancına getirdi. Bir an için, sanki bütün Meşhed, Horasan'ın başkenti, Hz. Bab'ı kabul edecekmiş gibi gözüktü.

Bir süre sonra, Molla Hüseyin, Hz. Bab'a Emir için çıktığı ilk tebliğ gezisinde olanları anlatan bir mektup yazmaya karar verdi. Bu raporda Emri kabul eden bütün insanların isimlerini de bir listeye yazdı ve Haber'in Hz. Bahauallah'a nasıl ulaştığını da anlattı.

Hz. Bab Molla Hüseyin'in mesajını aldığı anda, Müslümanların en büyük bayramlarından biri kutlanıyordu. Haberleri paylaşmak için yanında sadece Kuddüs vardı. Hem Kuddüs, hem Hz. Bab rapordan dolayı mutluluk ve sevinçle dolmuşlardı. Kuddüs Hz. Bab'ı ilk defa bu kadar mutlu görüyordu ve sebebi de çok açıktı. Hz. Bab o zaman emin oldu ki, Kendisi hemen öldürülse bile, Tanrı'nın Emri devam edecek ve Hz. Bahauallah'ın çalışmasıyla büyüyecekti. O andan itibaren Hz. Bab yeni bir ruh ve yeni bir ümitle dolmuştu.

Molla Hüseyin'in mektubunu aldıktan sonra, Hz. Bab artık O'nun için Mekke ve Medine'ye Hac ziyaretini yapma zamanı geldiğine karar verdi. Bu olay Eylül 1844'te gerçekleşti.

Molla Hüseyin, Meşhed'de tebliğe devam etti.

6

Hz. Bab Hacc'a gitmek için ayrılmadan önce, arkadaşlarına Irak yoluyla döneceğini ve Kerbela şehrinde duracağını söyledi. Böylece 1845 Nevruz'unda*, birçok Babi Kerbela'da O'nu karşılamak için toplandı. Nevruz'dan kısa bir süre sonra, O'ndan planlarını değiştirmek zorunda kaldığını anlatan bir mesaj aldılar. Direk Şiraz'daki evine gitmişti. Kendisini görmek isteyen herkesden kuzeye İsfahan'a gitmelerini ve orada bir sonraki emri beklemelerini istedi. Bunu, çok inançlı olanları yaptı. Yolda, onlarla beraber giden Molla Hüseyin'le karşılaştılar.

İsfahan'da geçirilen birkaç günden sonra, Şiraz'ın Hz. Bab'ın gelişiyi altüst olduğunu ve O'nu görmek için şehre girmenin çok tehlikeli olduğunu belirten haberleri aldılar. Molla Hüseyin bunları duyduğunda, onu kimse tutamazdı. Gizlice bir kaç arkadaşına ne yapacağını söyledi. Kaftanını ve sarığını çıkardı ve İran'ın değişik bir bölgesinde yaşayan insanların

* O ülkelerde yılbaşı 21 Mart tı.

kıyafetlerinden giydi. Kendisini bir at bakıcısı gibi göstererek, kendisi, kardeşi ve yeğeniyle beraber, beklenilmedik bir saatte Şiraz'a yola çıktılar.

Şiraz şehrinin kapısına yaklaşınca, Molla Hüseyin kardeşine, gece karanlığında şehre girmesini, doğru Hz. Bab'ın amcasına gitmesini ve ona, Hz. Bab'a geldiklerini söylemesini istemesini söyledi. Ertesi gün, Molla Hüseyin, Hz. Bab'ın amcasının güneş batımından bir saat sonra, onu şehrin kapısında karşılayacağına dair haberleri aldı. O akşam, Hz. Bab'ın amcası planlanan saatte Molla Hüseyin'le buluştu ve onu güven içinde evine ulaştırdı. Hz. Bab, birkaç kez, amcasının evinde Molla Hüseyin'i ziyarete gitti. Bütün gece boyunca beraber oldular ve bir çok şey hakkında konuştular. Bir kaç gün içinde Hz. Bab, Molla Hüseyin'e İsfahan'daki inananlara, İsfahan'dan Şiraz'a gelmelerini, yolcular gibi oturacak yerler bulmalarını ve bulabilecekleri herhangi bir iş edinmelerini söylemesi için izin verdi.

Şiraz'a Hz. Bab'ı görmeye gelen inananlar arasından bazıları, çok güçlü inananlar değillerdi. Babi olarak, özel avantajlara ve güçlere sahip olacaklarını sanıyorlardı. Hz. Bab'ın Molla Hüseyin'i en sevdiği müridi olarak seçtiğini görünce, çok kıskandılar. Müridlerine Molla Hüseyin'e karşı sözler fısıldadılar. Bu fısıltılar Molla Hüseyin'in müridlerini hiç etkilemedi, tam tersine, bela yaratmaya çalışan bu insanlardan kendilerini uzak tutmalarını sağladı. Azar azar, bu bela yaratıcıları, artık Emrin bir parçası olmadıklarını anlayarak, kendilerini uzaklaştırdılar ve Babiler'in Şiraz'daki düşmanları arasına girdiler. Şehirde o kadar çok sorun yarattılar ki, şehrin ileri gelenleri, onları şehri terketmeye zorladılar. Ama bu, onların kıskançlıklarını ve planlarını durdurmadi.

Kısa süre sonra Şiraz'daki insanlar Molla Hüseyin'in geri gelişini protesto etmeye başladılar, bu yüzden Hz. Bab bir tanesi hariç bütün inananlarından şehrin dışına çıkmalarını istedi. İnananlar gittikten sonra, Hz. Bab, bir süre rahat etti ve birkaç muhteşem ruh Babi oldu. Ama zamanla, birçok insan Hz. Bab'a yakınlaşmaya başladı ve din adamları ve düşmanlar, İran hükümetini, Hz. Bab'ın hapse atılması veya öldürülmesi gerektiğine inandırdılar. Hükümet O'nu hapse atmaya karar verdi. Ve böylece Hz. Bab Haziran 1847'de İran'ın kuzeybatı dağlarındaki Makü kalesi'ne gönderildi.

Hz. Bab, inananlarını Şiraz'ın dışına gönderdiği zaman, Molla Hüseyin'e Horasan'a dönmesini ve orada tebliğe devam etmesini söyledi.

1848 yılının başlarında, O'nu hapisanede ziyaret etmesi gerektiğini düşündü, Meşhed'den ayrıldı ve Tahran'a doğru yürümeye başladı. Arkadaşlarından bazıları yolculuğu kolaylaştırmak için, ona bir at ve bir araba vermeye çalıştılar, ama o şöyle dedi: 'Tanrı'ya beni Sevgili'den ayıran mesafeyi yürüyeceğime söz verdim.' Hatta yardımcısı Kamber Ali'yi de Meşhed'e geri yollamaya çalıştı, ama o reddetti. Böylece, yüzlerce kilometrelik yolun hepsini beraber yürüdüler.

Makü yolunda Molla Hüseyin, birçok kasabadan geçti. Her kasabada mutlu inananlar tarafından karşılanıyordu. Tahran'a vardığı zaman, o kadar iyi bir karakter ve Emir için o kadar büyük bir sevgi gösteriyordu ki, insanlar, hiç kimse ona yardım etmese bile, Emri, İran'da tek başına kurabileceğini söylüyorlardı. Molla Hüseyin'in Tahran'da başına gelen en iyi şey Hz. Bahauallah'la buluşmasıydı. Hz. Bahauallah'ı ziyaret etmeye çok sessiz bir şekilde götürüldü ve hiç kimse o görüşmede Hz. Bahauallah'ın Molla Hüseyin'e ne dediğini bilmiyor.

Hz. Bahauallah'la buluştuktan sonra, Molla Hüseyin, Hz. Bab'ı Makü Kalesi'nde ziyarete gitti. Oraya, Hz. Bab'ın Emri'ni açıklayışından sonraki dördüncü Nevruz'un akşamı vardı. Molla Hüseyin hapisanenin yakınında Ali Han adındaki gardiyanla tanıştı. Ali Han, Molla Hüseyin için bir at getirdi, ama Molla Hüseyin şöyle söyledi: 'Hayır, Tanrı'ya bütün yolculuğumu yürüyerek yapacağıma söz verdim.' Böylece, Molla Hüseyin, hapisanedeki kutsal Mahkum'u ziyaret etmek için dağı tırmandı.

O zamana kadar, Hz. Bab'a gece O'nunla beraber kalması için ziyaretçi kabul etmesine izin verilmiyordu. Ama Ali Han Molla Hüseyin'den öyle etkilenmişti ki, Hz. Bab'a şöyle dedi: 'Eğer bu gece Molla Hüseyin'le kalmayı istiyorsanız, benim hiçbir fikrim yokmuş gibi, ona izin vermeye hazırım. Seninle ne kadar kalmak istediği hiç önemli değil, Senin Emrini ben yayacağım.' İşte Hz. Bab, Emrini açıkladıktan sonraki dördüncü Nevruz'da ve ondan sonraki 9 gün boyunca Molla Hüseyin'in Kendisiyle kalmasını böyle sağladı.

Molla Hüseyin'in Hz. Bab'ın yanında kalması süresince, birçok mürid oraya vardı ve hiç bir problem çıkmadan Hz. Bab'ın yanına götürüldü. Hz. Bab o muhteşem günler boyunca, Molla Hüseyin'e bir çok güzel sözler söyledi ve Molla Hüseyin yine mutlu oldu. Ayrıca, Hz. Bab, gelecekte

gerçekleşecek bütün olayları ona anlattı ve çeşitli komutlar verdi. Hz. Bab'ın Molla Hüseyin'e söylediği son sözler şunlardı: 'Senin ayrılmadan birkaç gün sonra, Bizi başka bir dağa gönderecekler. Gideceğin yere varmadan önce, bizim Makü'den ayrılış haberimiz sana ulaşmış olacak.'

Molla Hüseyin, Hz. Bab'ın emrettiği gibi Mazenderan'a yola çıktı.

Hz. Bab'ın nakilleri hakkında söyledikleri doğrudu. Birisi Makü'den, hükümete, Ali Han'ın Hz. Bab'a çok iyi davrandığını ve gece ve gündüz insanların O'nu ziyarete gittiğini içeren bir rapor yolladı. Ayrıca raporda, Ali Han'ın kızını Hz. Bab'la evlendirmek istediği, ama Hz. Bab'ın bunu reddettiği bile yazılıydı. Doğal olarak, Başbakan Hacı Mirza Akasi, bunları duyunca, Hz. Bab'ın daha da kötü bir hapishaneye -Çehrik Kalesi'ne- gönderilmesini emretti.

Mazenderan yolunda Molla Hüseyin, birçok kasaba ve köyden geçti. Her birinde durdu, sadık inananları birleştirdi, Hz. Bab'ın sevgi ve selamlarını ilettiler ve onlara tebliğlerini arttırmaları ve O'nun yolunda güçlü kalabilmeleri için ilham verdi. Tahran'da Molla Hüseyin tekrar Hz. Bahauullah'la olmanın ayrıcalığına sahip oldu. Hz. Bahauullah'tan, hayatının en son ve en zor günlerinde ona yardım edecek olan cesareti ve gücü aldı.

7

Molla Hüseyin Tahran'dan Hz. Bab'a verdiği sözü yerine getirmek için Mazenderan'a gitti. Makü'de hapisken Hz. Bab, Molla Hüseyin'e, orada ona gösterilecek ve Emir işi için daha ne yapması gerektiğini gösterecek olan, saklı bir hazinenin bulunduğunu söyledi. Mazenderan'da, Molla Hüseyin, Barfuruş kasabasında Kuddüs'ü ziyarete gitti. Misafirin rahatı için elinden geleni yapan Kuddüs tarafından sevgiyle karşılandı. Hatta Kuddüs, Molla Hüseyin'in yolculuktan kirlenmiş ve kabarmış ayaklarını bile yıkadı. Molla Hüseyin'e şeref sandalyesini verdi ve masadaki bütün inananlara onu büyük bir saygıyla tanıştırdı.

Akşam yemeğinden sonra, bütün misafirler ayrılınca, Molla Hüseyin ve Kuddüs uzun süre konuştular. Molla Hüseyin, Hz. Bab'la beraberken başından geçen bütün muhteşem olayları anlattı. Sonra şöyle dedi: 'Ama Emri tebliğ etmenin yanında ne yapmam gerektiğini kesin olarak söylemedi. Mazenderan'da gizli bir hazinenin bana açıklanacağını ve o zaman ne

yapmam gerektiğini bileceğimi söyledi. Sözlerinden O'nu bir daha göremeyeceğimi ve değersiz varlığımı O'nun yolunda feda edeceğimi anladım. Bana şöyle dedi, "Feda Bayramı çok hızla yaklaşıyor. Kalk ve çabanın beline sarıl ve hiçbir şeyin seni kaderini başarmaktan alıkoymasına izin verme. Kaderini elde ettikten sonra, Bizi görmeye hazır ol, çünkü Biz de seni izleyeceğiz."

Sonra Kuddüs Molla Hüseyin'e bazı yazılar gösterdi ve onları okumasını istedi. Molla Hüseyin bunları okudu ve şöyle dedi: 'Anlıyorum ki, bu sözlerin Yazar'ı, bu kelimeleri Tanrıdan almıştır ve onların doğruluğunu hiç soru sormadan kabul ediyorum.' Sonra Kuddüs'e baktı ve bu sözleri Kuddüs'ün yazmış olduğunu anladı. Hemen ayağa kalkıp, başı eğik olan Kuddüs'ün önünde durdu ve şöyle dedi: 'Hz. Bab'ın bulacağıma söz verdiği gizli hazine Kuddüs'tür. Efendim, şu anda Azerbaycan dağlarında hapiste olmasına rağmen O'nun azametinin yansıması karşımda duruyor.' Molla Hüseyin, Kuddüs'ün içindeki Hz. Bab'ın işaretini işte böyle tanıdı. Ve Hz. Bab işte, yüzlerce kilometre uzakta hapisteyken bile yardımcılarını böyle ayağa kaldırdı. Hiçbir kuvvet, en büyük kuvveti -Tanrı'nın kuvveti'ni-durduramaz.

Molla Hüseyin çok olağan dışı bir genç adamdı. Çok iyi eğitimliydi, çok fazla bilgiliydi ve çok güzel bir karaktere sahipti. Şeyh Ahmed ve Seyyid Kazım'ın bir öğrencisi Vaad Edilen Kişi'nin o olduğunu düşünmüştü. Hz. Bab'ı ilk tanıdığı gece, Molla Hüseyin, kendisinin Hz. Bab'dan daha iyi eğitilmiş olduğunu düşünmüştü. Ama o kadar saf bir kalbi ve açık bir anlayışı vardı ki, O çok az bilinen bir tüccarın oğlu olduğu halde, Hz. Bab'daki kusursuz güzelliği keşfetti. Daha sonra, birçok Babi, Molla Hüseyin'i Hz. Bab'a yakın olan en önemli insan olarak kabul ettikleri zaman, Molla Hüseyin saflığını korudu ve Kuddüs'teki kendisinininkinden çok daha yüce olan ruhu tanıdı. Aramızdan kaç kişi bunu yapabiliirdi?

Molla Hüseyin, Kuddüs'ün yazılarını okuduğu zaman, kendini tamamen Kuddüs'ün hizmetine verdi. Kuddüs'e onun ayak izlerini izleyeceğine emirlerine uyacağına, her zaman onun rahatını ve güvenliğini sağlayacağına söz verdi. Ve şehit olana kadar da, Molla Hüseyin sözünü tuttu.

8

Ertesi sabah, ziyaretçiler Molla Hüseyin'i görmeye geldiklerinde, onu Kuddüs'e hizmet ederken görünce çok şaşırdılar. Bir akşam önce, oraya akşam yemeği için geldiklerinde, Molla Hüseyin şeref konuğuydu; Kuddüs ona hizmet etti. Bu sabah ise Molla Hüseyin şeref koltuğunu Kuddüs'e vermişti ve sadece Kuddüs'e hizmet ediyordu. Bütün misafirler toplanınca, Kuddüs'ün herkesin duyabileceği şekilde Molla Hüseyin'e söylediği şeyler şunlardı: 'Şimdi bu saatte, kalkmalı, Baş İmam Saidu'l-Ulema'yla konuşmalı ve sonra Horasan'a gitmelisin. Meşhed kasabasında, yaşayabileceğimiz ve aynı zamanda misafir ağırlayabileceğimiz bir ev inşa etmelisin. Bu eve bütün temiz ruhları davet edeceksin ve biz de onlara bize katılıp, Tanrı'nın Emri'ni yaymaları için yardım edeceğiz.'

Molla Hüseyin, Saidu'l-Ulema'ya gidip, öğrencilerinin önünde onunla Yeni Gün hakkında konuştu. Ama İmam Gerçeğe karşı kördü ve Molla Hüseyin'e kızdı.

Yalnız ve Tanrı'dan başka herşeyden ayrı olarak, Molla Hüseyin, Meşhed'e yola çıktı. Molla Hüseyin'in bu yolculuktaki tek dostu, Kuddüs'ün dileğini gerçekleştirme düşüncesi ve verdiği sözü tutma isteği idi.

Meşhed'e varır varmaz, bir parça toprak satın aldı ve Kuddüs'ün ona söylediği gibi bir ev inşa etti. Eve de 'Babiye' adını koydu, yani Hz. Bab'dan sonra. Bir takım gibi çalışarak Molla Hüseyin ve Kuddüs, Babileri eğittiler ve onları Meşhed'i büyük heyecanla dolduran şeyi tebliğ etmeleri için gönderdiler. Kuddüs, Molla Hüseyin'i Meşhed'deki tebliği sürdürürken yalnız bırakarak, Bedeşt'te bir konferansa katılmaya gitti. O kadar çok insan Hz. Bab'a inandı ki, devlet memurları ve imam sınıfı bir kere daha kızdılar. Doğal olarak, Meşhed'deki Babilerin sayısı o kadar çok oldu ki, artık şehrin ileri gelenleri Molla Hüseyin'den şehri terketmesini istediler.

Molla Hüseyin Meşhed'i terk etmeden önce yüzlerce insan ona veda etmek için Babiye'ye geldiler. Bir çoğu, Molla Hüseyin'e, bu yolculukta onunla beraber gitmelerine izin vermesi için yalvardı. Anneler oğullarını, ablalar erkek kardeşlerini getirdi. Gözlerinde yaşlarla, onları Her Şeye Gücü Yeten'e kurban olarak yanına almasını istediler. Bir süre sonra Molla Hüseyin artık gitmeye hazırdı, ikiyüz iki adam yolculuk için ona katılmıştı. Meşhed'i

terketmeden az önce, Molla Hüseyin'e Hz. Bab'dan bir mesajcı geldi. Mesajcı elinde iki şey taşıyordu, bir mektup ve Hz. Bab'ın kavuğu. Ayrıca, Hz. Bab'ın, Molla Hüseyin'e yeni bir isim verdiğine ve bunun da Seyyid Ali olduğuna dair bir haber daha getirmişti. Hz. Bab, mesajda Molla Hüseyin'e Kendi ailesinin bir işareti olan kavuğu takmasını, önünde Siyah Bayrak taşımamasını ve Hz. Bab'ın sevgili Kuddüs'üne yardım etmek için acele etmesini söylüyordu. Kuddüs, o sırada, bir akrabasının evinde hapisti ve tebliğ edemiyordu.

Bu haberler kendisine gelir gelmez, Molla Hüseyin ikiyüz iki adamını topladı, Siyah Bayrağı kaldırdı, Hz. Bab'ın yeşil kavuğunu başına yerleştirdi, atına bindi ve yürüyüş emri verdi. Adamları mutlulukla onu izledi. Bu olay 21 Temmuz 1848 yılında gerçekleşti.

9

Molla Hüseyin ve müridleri her kasabadan geçerken, herkese cesaretle Yeni Gün'ü anlattılar. İnsanları, Hz. Bab'ı izlemeye ve Kuddüs'ü kurtarma yürüyüşüne katılmaya davet ettiler. Molla Hüseyin, yolda, üç gün herkesin dinlenebilmesi için, küçük bir kasabada durdu. Üçüncü gün Molla Hüseyin müridlerine şöyle dedi: 'Eğer burada, Emir için büyük şeylere katlanmaya hazır olmayan birisi varsa, şu anda geri, evine dönmelidir.' Bu kelimeleri bir kaç kez tekrarladı. Sonunda şöyle dedi: 'Yakında, siz yetmiş iki adama beraber, Sevgili'nin hatırı için ölüme katlanacağız. Eğer Emir için ölmekten korkuyorsanız, hemen burayı terk etmelisiniz. Daha sonra, kurtulmak için hiçbir şansınız olmayacak.' Molla Hüseyin, geleceği, adamlarına o kadar kötü olarak anlattı ki, aralarından yirmi tanesi evlerine dönmeye karar verdiler.

Molla Hüseyin ve adamlarının Barfuruş'a yaklaştıkları haberi şehre ulaştı. Saidü'l-Ulema, Hz. Bab'ı kendisine anlattığından beri Molla Hüseyin'den nefret ediyordu. Haberleri duyar duymaz, camiye koştu ve bütün müridlerini kendisini dinlemeye çağırdı. Barfuruş'taki Müslümanlar, camide

toplandılar ve hepsi bir araya gelince, liderlerini dinlediler. İmam, kavuğunu yere attı, gömleğinin yakasını yırtarak açtı ve konuşmaya başladı.

'Uyanın!' dedi. 'Muhammed'in düşmanları şehre yaklaşıyor. Onlar bizim, İncancımız hakkında sevdiğimiz herşeyi silip yok edecekler. Onlarla dövüşmeliyiz. Eğer dövüşmezsek, hepimizi öldürecekler. Bu katillerin elebaşları Molla Hüseyin, birgün sınıfıma geldi. Söylediklerimi kesinlikle dinlemedi ve öğrencilerimin önünde bana hakaret etti. Onun fikirlerine katılmayı reddettiğimde, kızdı ve beni gelecekte, onun fikirlerini kabul etmeye zorlayacağını söyledi. Şimdi geliyor. Adamları şehrin kapısına çok yakın. Genç yaşlı, kadın erkek, bütün Barfuruşlular'ın görevi, bütün silahları, bıçakları, sopa ve taşları toplamak ve bu tehlikeli adamlarla dövüşmektir. Yarın, şafak saatinde, Molla Hüseyin'in adamlarının hepsini öldürmelisiniz.'

Barfuruş'takiler Molla Hüseyin'in kendilerini öldürmesinden o kadar çok korkmuşlardı ki, dövüşmeye hazırlandılar. Molla Hüseyin ve adamlarının sadece kasabalarının içinden barışçıl bir şekilde geçmeyi ve Vaad Edilen'in gelişinden bahsetmeyi istediğini bilmiyorlardı. Hayır! Liderlerine hiç düşünmeden inandılar ve öldürmek için hazırlandılar.

Molla Hüseyin neler olacağını biliyordu. O Barfuruş'taki Saidu'l-Ulema'yı ve onun bir bela yaratıcısı olduğunu biliyordu. Müslüman Başkanı, Molla Hüseyin'i hala çok kıskanıyordu, çünkü Molla Hüseyin akıllı bir insandı ve Hz. Bab'ın Vaad Edilen Kişi olduğunu ona kanıtlamıştı. Fakat Saidu'l-Ulema çok hırslı ve zalim bir adamdı. Hiç kimseyi takip etmek istemezdi. Sadece bir lider olmak isterdi.

Kasabaya yaklaşıırken, Molla Hüseyin adamlarına, atları ve kılıçları hariç, sahip oldukları herşeyi bir yana atmalarını söyledi. Barfuruş insanlarının korktuklarını, onun ve adamlarının kendilerini öldürmek ve soyak isteyeceklerini biliyordu. Şöyle dedi: 'Sahip olduğunuz herşeyi geride bırakın ve atlarınız ve kılıçlarınızla özdeşleşin ki, herkes sizin dünyevi şeylere ilgi duymadığınızı ve başkalarının mallarına göz dikmek şöyle dursun, kendi mallarınızı korumak için bile hiç istek duymadığınızı görsün!' Kasabadan beş kilometre önce, aniden saldırıya uğradılar. Elleri silahlarla insanlar onlara ateş etmeye başladılar. Molla Hüseyin'in adamlarından altı tanesi hemen vuruldu. Aralarından bir tanesi Molla Hüseyin'e şöyle dedi:

'Sevgili liderimiz, sizinle beraber buraya kendimizi Emir için feda etmekten başka birşey için gelmedik. Ama, lütfen, kendimizi savunmamıza izin verin.'

Ama Molla Hüseyin şöyle dedi: 'Zaman daha gelmedi. Sayı daha tamamlanmadı.' O anda, bir kurşun Seyyid Rıza'yı tam göğsünden vurdu ve onu hemen öldürdü. Seyyid Rıza, saf ve sade tarzlı bir adamdı, çok güçlü bir inanandı ve Molla Hüseyin'in en yakın yardımcısıydı. Seyyid Rıza, Meşhed'den bütün yolu Molla Hüseyin'in atının önünden yürüdü, böylece bir anlık bir uyarıyla ona yardım etmeye hazır olacaktı. Molla Hüseyin sevgili arkadaşını yere düşerken görünce, gözlerini cennete kaldırdı ve dua etti: 'Gör, Ey Tanrım, Tanrım, içine girdiğimiz belayı ve bu insanlardan ne çeşit bir karşılama aldığımızı. Buraya, onlara Gerçeğin yolunu göstermekten başka bir şey için gelmedik. Sen bize her zaman hayatlarımızı düşmandan korumamızı emrettin. Biz şimdi Senin emrine uyacağız ve kendimizi korumak için savaşaacağız.'

Bu sözlerle, kılıcını eline aldı ve kendini savunmaya başladı. Atını, düşmanın tam ortasına korkusuzca sürdü. Molla Hüseyin yazı yazarken bile eli titreyen çok zayıf bir adamdı, güçlü değildi. Ama, o gün, o kadar büyük bir güç gösterdi ki, bunu ancak ona Tanrı vermiş olabilirdi. Sevgili Seyyid Rıza'yı öldüren adamın arkasından gitti. Asker saklanmak için koşuyordu, ama Molla Hüseyin onu atıyla izledi. Asker kendisini bir ağacın arkasına sakladı ve kendini silahıyla korumaya çalıştı. Ama Molla Hüseyin ileri doğru ilerledi ve bir kılıç darbesiyle, ağacın gövdesini, silahın namlusunu ve askerin vücudunu kesti. Ağaç, silah ve vücut altı parçaya bölündü. Bu herkese imkansız gelebilirdi, ama doğruydu.

Barfuruş'un insanları Molla Hüseyin'in büyük gücünü ve cesaretini görünce, silahlarını atıp, hayatlarını kurtarmak için koştu. Bu karışıklık sırasında Molla Hüseyin gözden kaybolmuştu. Adamları, onu aramak için atlarını Barfuruş'a doğru sürdüler.

Molla Hüseyin atını, kasabanın içine ve doğru Saidu'l-Ulema'nın evine sürmüştü. Atıyla evin etrafında üç kere döndü ve dönerken ona şöyle bağırdı: 'Eviden dışarı çık, seni korkak. Bu kasabanın insanlarını, bize karşı kutsal savaş başlatmaya zorladın, ama kendini evinde sakladın. Kutsal savaş ileri süren birinin, herkesin onun ne kadar cesur ve güçlü olduğunu

görebilmesi için, adamlarının önünden gelmesi gerektiğini bilmiyor musun? Çık dışarı!'

Ama Saidu'l-Ulema dışarı çıkmadı ve Molla Hüseyin'in adamları oraya vardıklarında, onu sağlam ve sakin bir şekilde atının üstünde onları beklerken buldular. Adamları onu görmekten o kadar büyük bir mutluluk duymuşlardı ki, her biri, o atının üstünde otururken, ayaklarını öptüler.

Barfuruş'un insanları kasabaya koşarak geri dönerken, sesleri 'Barış! Barış!' diye yükseliyordu. O günün akşamı Molla Hüseyin kalabalık bir insan topluluğuna karşı konuştu. Onlara şöyle dedi: 'Ey Peygamber Muhammed'in takipçileri, niye bize saldırdınız? Neden kanımızı akıtmayı denediniz? Bunun Tanrı tarafından onaylandığını mı sanıyorsunuz? Biz sizin İncancınızın doğru olmadığını söyledik mi? Hz. Muhammed'in size inananlara ve inanmayanlara göstermenizi emrettiği şefkat bu mu? Bizi öldürmenize neden olacak ne yaptık? Düşünün, ben sadece kılıcımla, bana ateşlediğiniz binlerce kurşuna karşı geldim ve ne ben ne de atım vurulduk. Sadece yüzümde önemsiz bir sıyrık oluştu. Bunun ne demek olduğunu biliyor musunuz? Bu, sizin, bizim İncancımızın Tanrı'dan olduğunu görebilmeniz için, Tanrı beni koruyordu demek oluyor.'

O akşam Barfuruş insanları, barış çağrısı yaptıkları halde, Molla Hüseyin'in adamlarına ne yemek için ekmek, ne de içmek için su verdiler. Yardım istekleri geri çevrilince, Molla Hüseyin ve adamları, akşamı geçirecekleri bahçenin kapısını kapattılar ve kendilerini Tanrı'nın ellerine emanet ettiler.

Akşam namazı için zaman yaklaşmıştı. Müslüman ülkelerde, gelenek olarak, birisi yüksek bir yere çıkar ve inananları namaza çağırır. Molla Hüseyin gruptan birisinden, binanın çatısına çıkıp, akşam ezanını okumasını istedi. Oradaki herkes, eğer çatıya tırmanırsa, hayatını kaybedebileceğini biliyordu, çünkü Barfuruş'tan birisi onu vurabilirdi. Ama Emir için o kadar büyük bir sevgi duyuyorlardı ki, aralarından birkaç tanesi bunu yapmayı teklif etti. Ezanı ilk okuyacak kişi bir gençti. İlk kelimeleri söyler söylemez vuruldu. Molla Hüseyin şöyle dedi: 'Aranızdan başka birisi ezana devam etsin.' Başka bir genç adam, çatıya tırmandı ve diğer adamın bıraktığı yerden devam etti. O da vuruldu. Sonra bir başkası. Her biri ezanı okurken öldürüldü. Üçüncü inanan ölünce, Molla Hüseyin bahçenin kapısını

hızla açtı, atına bindi, adamlarını çağırdı ve hepsi düşmana saldırmak için atlarını sürdüler. Birkaç dakika içinde, bütün kalabalık ya öldürülmüş ya da kaçmıştı. Cadde Barfuruş'un ölü insanlarıyla doldu ve Tanrı, bir kez daha düşmanlarını yenebileceğini kanıtladı.

O'nun Arzusu'na karşı gelenleri nasıl cezalandırdığını göstermek için, bütün bu belaları yaratan Saidu'l-Ulema'ya bakın ne oldu. Saidu'l-Ulema çok kötü bir hastalığa yakalandı. Kalın giyecekler giydiği ve odada devamlı ateş yandığı halde, soğuktan titriyordu. Aynı zamanda ağrısı o kadar fazlaydı ki, devamlı susuyordu ve susmasını durduramıyordu. Kısa zaman sonra öldü ve çok güzel olan evinin içinde kalacak ya da eve bakacak hiç kimse kalmadı. Ev parçalara ayrıldı ve yavaş yavaş kasabanın insanları bütün çöp ve pisliklerini evin bahçesine atmaya başladılar. Bu hikaye halk arasında o kadar çok yayılmış ki, bugün bile, insanlar tartıştıkları zaman birbirlerine: 'İnşallah Saidu'l-Ulema'nın evinin başına gelenler, senin evinin de başına gelir!' derler.

Molla Hüseyin ve adamları ertesi gün Barfuruş'u terk ettiler; bir sonraki gün de şafak vaktinde, Molla Hüseyin adamlarına toplanmalarını emretti ve yolculuklarının sonuna çok yaklaştıklarını söyledi. Adamlardan bazılarının, düşmanın eşyalarını taşıdıklarını görünce, onları bırakmalarını emretti. Şöyle dedi: 'Yolculuğun sonuna gelince, elinizde kılıçlarımız ve atlarınızdan başka birşey olmaması çok önemli.' Sonra, bir Müslüman evliyası olan Şeyh Tabarsı'nın mezarını içinde bulunduran bir türbeye gelene kadar, adamlarının önünden ilerledi.

10

Molla Hüseyin, Şeyh Tabarsı'nın Türbesi'ne varmadan bir gün önce, Türbe'nin bekçisi bir rüya gördü. Rüyasında, Hz. Muhammed'in İmam torunlarından İmam Hüseyin, yetmiş iki asker ve çok sayıda ahabpla beraber Türbe'yi ziyaret ediyordu. Ayrıca rüyasında, onların burada bir süre kaldığını, bazı savaşlara katıldıklarını ve hepsini kazandıklarını gördü. Rüyanın en önemli bölümlerinden birisi de, Tanrı'nın Peygamberi'nin Kendisinin geldiği ve topluluğu kutsadığı bölümdü. Daha sonra bütün bunlar gerçek oldu.

Molla Hüseyin ertesi gün Türbe'ye vardığında, bekleci hemen onu rüyasında gördüğü İmam Hüseyin olarak tanıdı. Kendini Molla Hüseyin'in ayaklarının dibine attı ve onları sevgiyle öptü. Hatta Molla Hüseyin'in topluluğuna katıldı ve daha sonra yapılan savaşlardan birinde düşman tarafından öldürüldü.

Şeyh Tabarsi'nin Türbesi'ne vardıkları gün, Molla Hüseyin, adamlarını düşmanlardan korumak için, Türbe'nin etrafına bir kale inşa etmeye karar verdi. Böylece, kalenin planını, Babiye'yi inşa eden Mirza Muhammed Bekir'e verdi. Hemen kaleyi inşa etmek için gereken malzemeleri toplamaya başladı. Ama o akşam, inşaata başlanamadan, çok sayıda atlı adam oraya vardı ve savaş başlattılar. Molla Hüseyin'in adamları hiç zaman kaybetmediler. 'Ya Sahibu'z-Zaman*' bağışlarıyla ayağ'a kalktılar ve bir kaç dakika içinde, bütün adamları oradan uzaklaştırdılar.

Molla Hüseyin o zaman kalenin hemen inşa edilemesini emretti. Sonraki bir kaç günde de, üç kere saldırıya uğradılar, ama her seferinde düşmanı geri yolladılar ve kaleyi inşa etmeye devam ettiler. Kale tamamlanır tamamlanmaz, Molla Hüseyin, Hz. Bahauallah'ın yakındaki bir köye vardığının haberini aldı. Hz. Bahauallah öğleden sonra onları ziyaret edeceğini ve akşamleyin de, hepsinin O'nun misafiri olacağını söylemişti.

Molla Hüseyin'in kalbinin, Hz. Bahauallah'ı misafiri olarak ağırlamaktan dolayı nasıl bir mutlulukla dolduğunu düşünebiliyor musunuz? Ve Türbe'nin bekçisinin gördüğü rüyayı hatırlıyor musunuz? Tanrı'nın Peygamberi, Şeyh Tabarsi'nin kalesini kutsamaya geliyordu. Artık Tanrı'nın planıyla ilgili hiçbir şey yalnız gidemezdi.

Molla Hüseyin, Hz. Bahauallah'ın geldiğini duyunca, bütün adamlarına kaleyi temizlemeleri ve hazırlamaları için emir verdi. Kendisi de Türbe'yi süpürmekte ve toz kalkmasını engellemek için su serpmekte yardım etti. Ve Hz. Bahauallah vardığı zaman, Molla Hüseyin, O'na o kadar büyük bir sevgiyle sarıldı ki, oradaki herkes, Hz. Bahauallah'ın Kim olduğunu ve Molla Hüseyin'in neden O'na bu kadar sevgi gösterdiğini merak ettiler. Görüyorsunuz, daha kimse Hz. Bahauallah'ın Kim olduğunu bilmiyordu. Sevgileri Hz. Bab'dan başkası için değildi. Ama Hz. Bahauallah onlarla

* 'Ey bütün zamanların sahibi!'

konuşmaya başladığı zaman O'nun ne kadar mükemmel olduğunu gördüler. Ama aralarından hiçbiri, O'nun Tanrı'nın Peygamberi olduğunu anlayamadı.

Hız. Bahauallah kaleyi ziyaret ettiği sırada, çalışmalarını denetledi, herşeyden memnun olduğunu söyledi ve sonra Molla Hüseyin'e adamlarını daha rahat ve güvende kılmasına yardımcı olacak bazı şeyler söyledi. Sonra şöyle dedi: 'Bu kalenin ve topluluğun ihtiyacı olan tek şey Kuddüs'ün varlığıdır.' Hız. Bahauallah, Kuddüs orada olsaydı herşeyin kusursuz olacağını biliyordu. Böylece, Molla Hüseyin'e, Molla Mehdi ve altı adamını, Kuddüs'ün hapsedildiği, akrabasının evinin bulunduğu Sari kasabasına, onun serbest bırakılmasını istemeleri için göndermesini söyledi.

Hız. Bahauallah kaleyi terketmeden önce, herkesi Şeyh Tabarsi'nin türbesinde neler olduğunu hiç önemli olmadığına dair temin etti, onlara sabırlı olmalarını ve Kudretli Olan'ın isteklerini kabul etmelerini söyledi. 'Eğer O isterse,' diye ekledi, 'Sizi bir kere daha bu yerde ziyaret edebilir ve size yardımımızı verebiliriz. Siz Tanrı'nın ordusunun öncü kolları ve Emri'nin kurucuları olarak seçildiniz. O'nun ordusu gerçekten kazanacaktır. Ne olursa olsun, bütün ve kesin bir zafer sizindir.' Bu kelimelerle kaleyi terk etti ve Tahran'a döndü.

11

Kuddüs kaleye varmadan önce Molla Hüseyin bütün adamlarını topladı ve onlara Kuddüs'ün gelmekte olduğunu söyledi. Onlara, Hz. Bab'ın da Hz. Bahau'llah'ın da Kuddüs'ün orada olmasını istediklerini ve Kuddüs'e karşı sanki o Hz. Bab'ın Kendisi'ymiş gibi davranmaları gerektiğini söyledi. 'Bana gelince' dedi, 'beni onun mütevazı hizmetkarı olarak kabul etmelisiniz. Kuddüs'ün emirlerine o kadar büyük bir bütünlükle uymalısınız ki, eğer size beni öldürmeniz gerektiğini söylerse, tereddüt etmeden bunu yapmalısınız. Eğer tereddüt ederseniz, İnanç'ınıza karşı yalancı olmuş olursunuz. O sizi konuşmaya davet etmeden onunla konuşmamalısınız. Kendi arzu ve isteklerinizi bir kenara atmalı ve onun planlarını ve onun emirlerini izlemelisiniz. Öyle bir yolla davranmalısınız ki, sizinle gurur duymalıyım.'

Bir haberci Kuddüs'ün çok yakında kaleye varacağı haberini getirince Molla Hüseyin ayağa kalktı ve yüz kadar adamını onu karşılamak yanına aldı. Her adamın eline iki mum yerleştirdi, onları kendisi yaktı ve gecenin içine yürüdüler. Ormanın içinde, Kuddüs'le karşılaştılar ve onun yolunu kaleye kadar aydınlatırken içinde şu kelimeler bulunan bir ilahi söylüyorlardı: 'Kutsal, kutsal, Efendimiz Tanrımız, meleklerin ve ruhların Efendisi!'

Kuddüs kaleye vardığında ilk sözleri, Kur'an'da Vaad Edilen Kişi'yi müjdeleyen sözlerdi. Ondandan hemen sonra, Hz. Bahau'llah'tan bahsetti ve Molla Hüseyin'e O'nunla ilgili sorular sordu. Molla Hüseyin Kuddüs'e, Hz. Bahau'llah'ın eğer Tanrı izin verirse, daha sonraki bir zamanda geri döneceğini söyledi.

Hayatının bu noktasından sonra Molla Hüseyin Kuddüs'ün basit hizmetkarı oldu. Kuddüs ona ne yapmasını söylerse, onu büyük bir neşeye ve hiç soru sormadan yaptı. Çoğu akşamlar, Molla Hüseyin, Kuddüs'ün uyuduğu yerin etrafında döner ve onun için özel dualar okurdu. O gecelerden birinde, Molla Hüseyin, müridlerinden biri sessizce namaz kılarken, aklını bu hayret verici şeylerin karıştırmasına izin vermemesini ve onunla beraber kalkıp şehit olmaya çalışmasını söyledi. 'O zaman, '80 yılı geldiğinde, senden şu anda saklı olan şeyleri anlayabileceksin.' dedi Molla Hüseyin. '80 yılı

1863* yılı, yani Hz. Bahau'llah'ın Emri'ni dünyaya açıkladığı yıldır. Molla Hüseyin'in ruhu ve bilgisi o kadar büyüktü ki, herkesin şüphelerini bir anda yok ederdi.

Sonraki bir kaç hafta içinde, Kuddüs'ün, Molla Hüseyin'in ve adamlarının korkmasına ve şüphelenmesine neden olacak bir çok sebep vardı. Saidü'l-Ulema bütün Babiler'in öldürülmesini emretmişti ve böylece kalenin yakınında oturan insanların çoğu onlara yardım etmeyecekti. Birkaç insan yardım etti ama Şah askerlerini yollayınca, kaleye ekmek desteği ve daha sonra da su desteği kesildi. Birçok kez kaleye saldırıldı ve birçok adam kaleyi savunurken öldü.

Şehzade Mehdi-Goli Mirza ordusuyla kaleye geldi. Molla Hüseyin'e kaleyi neden inşa ettiklerini sormak için bir haberci yolladı. Molla Hüseyin Şehzade'ye şöyle dedi: 'Bizim Hükümetle savaşmak gibi bir düşüncemiz yok. Bizim Emri'miz dini bir Emir ve bize din liderleri tarafından yönetilen insanlar saldırıyor. Herkese bizim Haber'imizin Tanrı'dan gelen Gerçek olduğunu kanıtlayabiliriz. Eğer Gerçek'i tanımak istiyorsanız, Sari ve Barfuruş'un değişik yerlerinden din liderlerini bu kaleye getirin. Size herşeyi Kur'an'dan kanıtlayacağız. Bırakın Şehzade bizim Emri'mizin doğru olup olmadığına kendisi karar versin.'

(Daha sonraki zamanlarda, Hz. Bahau'llah, kılıcın artık dini kavgaları yatıştırmak için kullanılmasına izin verilmediğini söylemiştir. Aslında Bahai'ler, Hükümet onlara yapmalarını emredene kadar kesinlikle silah kullanmazlar. Ama Hz. Bab'ın zamanında kendini silahla savunmaya izin veriliyordu.)

Ama, din liderlerini getirmek yerine Şehzade kaleye saldırdı.

'Atlarınıza binin, Ey Tanrı'nın kahramanları!' işaretiyle, Kuddüs önde, Molla Hüseyin arkada, ikiyüz iki adamı savaşa soktular. Şehzade'nin yerleşmiş olduğu Vas-Kas'a doğru ilerlediler. Düşman onları durdurmaya çalıştıysa da, Babiler sanki önlerinde hiç kimse yokmuş gibi ilerlediler. Molla Hüseyin'in gittiği yoldan dosdoğru kapıdan geçip, Şehzade'nin özel odasına girdiler. Şehzade o kadar çok korktu ki, arka pencereden atladı ve kaçarken

* Hicri takvimde 1280 Yılı ('80 onun kısaltılmışıdır) Miladi takvimde 1863-64 yıllarına rastlar

ayakkabılarını giymeyi bile unuttu! Adamları da kaçtılar ve kavgada iki Şehzade daha öldürüldü. Babiler gümüş ve altın dolu kaplar buldular, ama onlara dokunmadılar. Bütün aldıkları, bir sandık barut ve Şehzade'nin en çok sevdiği kılıcından ibaretti. Kılıç Molla Hüseyin'e verildi.

Babiler meydana kendilerini toparlarken, Molla Hüseyin, düşmanın bir daha saldırmaması halinde hazır olmak için, etrafı izledi. Aniden, düşman yeniden onlara doğru gelmeye başladı. Adamlar 'Ya Sahib'uz-Zaman' diye bağırdılar ve Molla Hüseyin ayrı yöne, Kuddüs ve adamları ayrı yöne atlarını sürdüler. Molla Hüseyin'in kılıç kullanmadaki gücü ve cesareti o kadar iyi biliniyordu ki, düşman onun yönünden ayrılıp Kuddüs'ün yönüne yöneldi. İlk önce bin kurşun ateşlendi ve Kuddüs onlardan biri tarafından ağzından vuruldu. Molla Hüseyin silah seslerini duyar duymaz, atını Kuddüs'e yardım etmek için onun yönüne çevirdi. Molla Hüseyin Kuddüs'ün yaralandığını ve ağzından kan aktığını görünce, ellerini kaldırıp kendine vurmak isterken, Kuddüs onu durdurdu. O zaman Molla Hüseyin, daha önceleri hissettiğinden daha fazla güçle doldu, Kuddüs'ün kılıcını bir eline, Şehzade'nin kılıcını bir eline aldı. Arkasında yüz on adamla savaşın içine iki kılıcını da sallayarak girdi. O kadar güçle ve o kadar iyi dövüştü ki, otuz dakika içerisinde, Şehzade'nin bütün ordusu, yenilmiş ve kaçmıştı.

Şah, Şehzade'nin yenilme haberini duyunca çok şaşırıldı ve ona yardım etmesi için bir ordu daha gönderdi. Bu ordu Şeyh Tabarsı Kalesi'nin etrafında yedi duvar oluşturdu. Babiler'in suyu bitmek üzereyken, Molla Hüseyin, bir kuyu kazılmasını emretti. Kuyunun bittiği gün, Molla Hüseyin şöyle dedi: 'Bugün her birimizin yıkanmasına yetecek kadar su olmalı. Kendimizi temizlemeliyiz, çünkü çok yakında, şehitlik kadehinden içeceğiz. Herşeye Kadir Olan için ölmeyi isteyen sizler, kendinizi hazırlamalısınız ve saldırı saatini beklemelisiniz. Bu gece, şafak saatinden önce, isteyen herkes bana katılabilir, düşmanı karşılamak için koşabilir ve sonsuza dek Sevgili'ye kavuşabilirler.'

O gün, Molla Hüseyin kendini temizledi, yeni elbiseler giydi, Hz. Bab'ın yeşil sarığını kafasına doladı ve son saat için bekledi. Çok mutluydu ve zamanını adamlarına neşe ve cesaret vererek harcadı. Zamanının bir kısmını Kuddüs'le yalnız geçirdi ve Kuddüs'e kalbinden geçen her şeyi anlattı. Daha sonra, gece yarısından kısa bir süre sonra, sabah yıldızını görür

görmez, ayağının üzerine zıpladı, atına bindi ve kalenin kapılarının açılması için işaret verdi. Arkasında üçyüz otuz adam düşmanı karşılamak için dışarı çıktılar. Bir kez daha 'Ya Sahib'uz-Zaman' bağırırları etraflarındaki ormanı doldurdu.

Molla Hüseyin ileri atıldı ve çok kısa bir zaman içerisinde adamlarıyla beraber, düşman tarafından oluşturulan yedi duvarı da harab etmişlerdi. Şah'ın iki ordusu -biris Şehzade tarafından, birisi de Abbas Goli Han tarafından yönetiliyordu- şaşırmışlardı ve yenilmişlerdi. Ama Abbas Goli Han bir ağaca tırmanmıştı ve yakınına kim gelirse gelsin vurmaya bekliyordu. Molla Hüseyin ve adamlarının dövüştüğünü silahlarından çıkan ışık sayesinde görüyordu. Ama hiç kimse Abbas Goli Han'ı ağaçta göremezdi, çünkü çok karanlıktı. Birden, Molla Hüseyin'in atı çadırlardan birinin ipine takıldı ve at oradan kurtulamadan, Abbas Goli Han Molla Hüseyin'in göğsüne bir kurşun ateşledi. Abbas Goli Han kimi vurduğunu bilmediği halde başarılı olmuştu. Molla Hüseyin kanayarak atından indi, bir kaç adım yürümeye çalıştı, ama yere düştü. Adamlarından iki tanesi düştüğünü gördü ve onu Kale'ye geri taşıdılar. Baygın gibi gözüküyordu.

Molla Hüseyin Kale'ye getirilir getirilmez, Kuddüs onunla yalnız bırakılmak için emir verdi. Herkes Molla Hüseyin ve Kuddüs'ü odada yalnız bıraktı, ama kapının dışarısında durup beklediler. Kısa bir süre sonra, Molla Hüseyin'i, Kuddüs'ün sorduğu sorulara cevap verirken duyunca çok şaşırdılar. Adamlardan biri kapıdaki bir çatlaktan bakıyordu ve Kuddüs'ün Molla Hüseyin'in adını söylediğini gördü. Adı söylenir söylenmez, Molla Hüseyin ayağa kalktı ve genellikle yaptığı gibi, Kuddüs'ün önünde dizüstü oturdu. Baş eğik ve gözleri aşağıda, Kuddüs'ün söylediği her şeyi dinledi. Yukarıda belirtilen konuşmanın küçük bir bölümü şöyleydi: Kuddüs Molla Hüseyin'e şöyle dedi: 'Bu dünyayı terk etmek için çok acele ettin ve beni düşman karşısında yalnız bırakıyorsun. Eğer Tanrı'yı sevindirirsen, çok kısa zaman içinde ben de sana katılacağım ve cennette olmanın güzel tadını tadacağım.' Molla Hüseyin'in cevabından duyulabilen tek yer şurasıydı: 'Canım size feda olsun, acaba benden memnun musunuz?'

Molla Hüseyin ve Kuddüs iki saat boyunca konuştular, ama ne dediklerini kimse bilmiyor. Uzun zaman sonra, Kuddüs, Molla Hüseyin'in adamlarına kapıyı açtı ve şöyle dedi: 'Molla Hüseyin'e son vedamı ettim.

Daha önce söyleyemediğim birçok şeyi söyledim.' Molla Hüseyin'in yattığı yere gittiklerinde, o ölmüştü, ama yüzünde hala küçük bir gülücük vardı ve o kadar barış dolu gözüküyordu ki, sanki sadece uykuya dalmıştı.

Molla Hüseyin'in cesedine Kuddüs'ün kendisi dikkat etti. Kendi gömleğini Molla Hüseyin'e giydirdi ve Şeyh Tabarsi'nin Türbesi'nin güney yanına gömülmesi için emir verdi. Kuddüs'ün Molla Hüseyin gömülürken ona söylediği son sözler şunlardı: 'Ne mutlu sana ki, son nefesine kadar, Tanrı'nın Emri'ne sadakat gösterdin. Tanrı'ya, aramızda hiç bir zaman hiç bir ayrılık olmaması için dua edeceğim.' Sonra, Molla Hüseyin'in gözlerini ve alınını öptü ve cesedi mezara kendisi koydu. Yakında bulunan yedi inanan o kadar duygulandı ki, ağladı. Kuddüs, oradaki herkese Molla Hüseyin'in gömüldüğü yeri sır olarak saklamalarını söyledi. Sonra, o gün şehit olan otuz altı adamın da Türbe'nin kuzeyine ve hepsinin aynı mezara gömülmelerini emretti. Ve onlara son sözü şöyleydi: ' Tanrı'nın dostları, İncamızın şehitlerinden örnek almalıdırlar. Onlar, ölümden beraber olan bu şehitler gibi, kendi hayatlarında birleşmeli ve öyle kalmalıdırlar.'

Sonsöz

Molla Hüseyin'in düşmanları tarafından ilk saldırıya uğradığı zamandan, şehid olduğu güne kadar, tam yüz onaltı gün geçti. O yüz onaltı gün boyunca şehid olanların sayısı yetmiş ikiydi. Dört farklı savaşta, Molla Hüseyin, o kadar büyük bir cesaret ve güç göstermişti ki, bu güç sadece Tanrı'dan gelmiş olabilirdi. Öldüğünde, otuz altı yaşındaydı. Seyyid Kazım'la ilk tanıştığında on sekiz yaşındaydı. Dokuz yıl boyunca, onunla çalıştı. Hayatının diğer dokuz yılını, tebliğ ve Tanrı'nın Din'i düşmanlarına karşı korumaya harcadı.

Hz. Bab, Molla Hüseyin'in öldüğünü duyunca, Kur'an'ın uzunluğunun üç katı kadar, övgü ve dualar yazdı. Yazıtların'dan birinde, Hz. Bab, Molla Hüseyin'in gömülü yattığı yerdeki toprağın, kederli insanlara mutluluk ve hastalara şifa getirdiğini yazmıştır. İkan Kitabı'nda, Hz. Bahau'llah, Molla Hüseyin'i, en yüksek övgülerle övmüştür. Şöyle yazmıştır: 'O olmasaydı, Allah rahmet kürsüsüne ve ebedi izzet tahtına oturamazdı!'

Molla Hüseyin, Bahai Dini tarihindeki en büyük adamlardan biriydi, anısı bugün yaşıyor ve Tanrı'nın yolundan yürüyenler için bir ilham kaynağı ve bir örnek olarak yüzlerce yıl boyunca da yaşayacak.

Kaynaklar

Molla Hüseyin'in bu hikayesi yazılırken, aşağıdaki kitaplara danışıldı:

Hz. Bahau'llah ve Hz. Abdülbaha, Bahai World Faith (Wilmette, 1956)

Nebil, The Dawn-Breakers (Wilmette 1932)

NOT :Düzeltildi 03.11.1998